

der er eller synes at være Hovedsagen, er det, at Førlighed eller Liv er tabt under Forsøg paa at redde Menneskeliv, og det var i den Retning, jeg kunde ønske en Udvidelse eller Generalisation af Lovens Bestemmelser. Jeg skal saaledes eksempelvis henpege paa, at Lægens, Sygepleierens eller Sygepleierstiens Virksomhed ikke blot i Krig, men ogsaa under fredelige Forhold kan have ganske lignende sørgelige Følger under Forsøgene paa at frelse Menneskeliv, og det Samme gjælder om Forsøg paa at redde Menneskeliv ved Ildsvaade eller ved anden Leilighed. Jeg antyder dette blot som en Tanke, der mulig turde fortjene Prøvelse, idet jeg skal tillade mig at bemærke, at Forsørgelse i saadanne Tilfælde ikke burde afhænge af, om Vedkommende befandt sig i Statsstjeneste eller ikke; Frivilligheden, forekommer det mig, burde have den samme Ret. Et æret Medlem i det andet Thing udtalte Ønsket om en Sammendragning af Invalide-lovene, en Kodifikation, og det samme Ønske er ogsaa delvis ialtsald kommet frem ved de her i Salen nu begyndte Forhandlinger. Hvis en saadan Kodifikation forsøges tilveiebragt, turde maaske ogsaa det Spørgsmaal, jeg her har tilladt mig at bringe frem, komme til nærmere Overveelse. — Der har, som bekendt, og som ogsaa udtalt af de Talere, der have havt Ordet før mig, været reist ad privat Bei en Bevægelse til Bedste for Invalidesagen, og et æret Medlem i det andet Thing har udtalt en Tak til Lederne af denne Bevægelse, særlig til Oberst Wedege; jeg slutter mig til denne Tak, ligesom jeg slutter mig til dem, der talte Forsvarsfor- eningerne og deres Førere for den Ihærdig- hed, hvormed de have virket for Forsvars- sagen og styrket Haabet om Fædrelandets Frelse. Disse to Bevægelser ere naturlig sammenfnyttede. Jo taknemligere vi ere ligeoverfor Dffervillighed i Fortiden, desto freidigere tør vi haabe paa Dffervillighed i Fremtiden. Hermed skal jeg tillade mig at anbefale det foreliggende Lovforslag.

Winther: Denne Sag er allerede temmelig omstændelig omtalt, og flere af de Ud- talelser, som jeg selv kunde have ønsket at fremkomme med, ere nu blevne overflødige. Jeg kan i Særdeleshed slutte mig til, hvad der blev udtalt af det ærede Medlem for Aal- borg Amts 1ste Valgfreds (Suel). Jeg har med en sand Tilfredsstillelse modtaget dette Lovforslag. Jeg kan aldeles ikke se, at det skulde være nødvendigt, at Regjeringen istedetfor de Motiver, den har anført, skulde gaa til en saadan Syndsbejendelse, som det ærede Medlem for Præsto Amts 6te Valg-

freds (Vossen) ønskede. De mange Andra- gender, som have været fremme her i Thinget i en Række af Aar, og hvori vi have set Klager fra Invalider, navnlig Krigsinvalider, gjøre, at Thinget naturlig har været meget opmærksomt paa denne Sag, paa de vedkom- mende Loves Udførelse, og fra Thingets Side er der ved mange Leiligheder blevet vist en særdeles Imødekommen mod disse Klager. Mange af dem ere blevne tagne til Følge af Regjeringen, adskillige ere det ikke. Naar man vil se hen til, hvor Skylden kan ligge derfor, tror jeg, at man ikke egentlig kan tillægge Regjeringen den, og jeg vil heller ikke søge den hos de Læger, som give Anledning til, at slike anbefalinger, der ere fremkomne fra Thingets Side, ere blevne forfaste. Jeg antager, at disse Mænd have troet, at det var deres Pligt at vise en streng Overholdelse af Lovens Fordring som Bevis for — jeg taler navnlig om Krigs- invalider — at den Svaghed, de Vedkom- mende leve under, og som gjorde dem naar- beidsdygtige, netop bestemt var foranlediget ved Saar eller Svækkelse i Krigen. Men jeg anser det for uheldigt, at saadanne Andragender ere bleve afslaaede, og jeg tror, at disse Læger maatte kunne fyldestgjøre deres Hverv og opfylde deres Pligt, om og- saa de ikke viste en saadan smaalig Tingen om Bevisførelse for Ting, som det er yderst vanskeligt at bevise. Vi, der her i denne Sal have oplevet de Dage, der gif forud for Krigsbegivenhederne, have ligesom set en Trøst for dem, der mødte for os i Felten, deri, at der stiftedes dem, hvis de skulde falde, at der skulde blive sørget for deres Efterladte, og hvis de blev lemlestede, skulde de ikke komme til at leve under saadanne Forhold, som ellers Fattigfolk leve under i vort Land, og det har altid været mig i høi Grad pinligt at tænke mig, at vi, der vare forfkaanede for at være med, vi, der ikke havde den Pligt til den Tid og ikke den Evne maaske — Mange af os kunde være i en fremrykket Alder dengang — skulde være smaalige ligeoverfor Dppfyldelsen af de Løfter, der da bleve givne. Jeg har ved mange Leiligheder udtalt dette, men jeg har udtalt det mere som en Dadel; i dette Die- blit er jeg imidlertid saa tilfreds med, at denne Lov er fremkommen, at jeg kun kan se ligesom et Forsøg paa fuldelig at opveie, hvad der kan være mindre heldigt afgjort i Fortiden. Man har ment, at det var urig- tigt, at denne Agitation har fundet Sted, og at der under den var fremkommet ubillige Klager mod Folkethinget. Hvad nu det Sid- ste angaar, de ubillige Klager, kan man altid let høre en Klage, om hvilken man veed,